

Din când în când...

Mihai Eminescu

Eu te-am iubit îmi pare-un veac, tu nici măcar din când în când,
Și nici ai vrut să alini al meu amar din când în când.
Erai frumoasă cum nu e nimic în cer și pe pământ;
Azi nu mai ești precum ai fost, frumoasă doar din când în când
Și ochii tăi ce străluceau mistuitor și înfocat
Sunt osteniți și se aprind cu mult mai rar din când în când.
O, spune-mi, suflet dulce, tu, pe care-atâta l-am iubit,
Dac-ai aflat în calea ta vrun solitar din când în când,
Care de-adâncul meu amor atâta de nemărginit
Măcar ca-n vis să-ți fi adus aminte iar din când în când.
Nu! Ai trecut din mâni în mâni prin toți acei oameni de rând,
Tu, trupul tău cel dulce plin le-ai dat în dar din când în când,
Cu al tău suflet așa cald ș-adormitor nu i-ai atins,
O, și nici unul n-a-nțeles atâta har din când în când.
Cu câtă inspirație eu, cu cât înalt ceresc avânt
Apropiam de gura mea acest pahar din când în când!
O, iubeam umbra ta și tot ce e în tine, tot ce ești
Și astăzi dacă mă gândesc, nebunesc iar din când în când.
Dar vai! pierdută astăzi ești, orice dorință a pierit;
Tot încă visu-l urmăresc și, în zădar din când în când,
Tot te mai văz înaintea mea plutind ca-n vis, pierdută da,
Cu buze supte, c-un obraz ca și de var, din când în când.
Pasărea Phoenix, numai ea, răsare din cenușa ei,
Dar oameni ce se mistuie nu mai răsar din când în când.
Că a mea viață-ai chinuit, iertai demult, ci-mi pare rău.
L-al tău trecut eu mă gândesc cu-atât amar din când în când.